

NEBÝT PASIVNÍ

Rozhovor se skupinou LÁDVÍ

TEREZIE NEKVINDOVÁ

Žili jste nebo stále žijete v Ládví, ne na sídlišti, ve staré zástavbě. Jako skupina ale tematizujete především sídliště Ďáblice, tedy sociálně odlišné prostředí, čím to?

Adéla Svobodová: *Jsem jediná, která vyrostla v paneláku, kluci se narodili ve staré zástavbě pod Ďáblickým hájem. Sídliště je centrum oblasti. Nevyhneš se mu, ať bydlíš kdekoli v jeho blízkosti. Pořád se nám podsouvá sociální rovina sídliště, ale my jsme spíš pracovali s architekturou nebo urbanismem místa než se sociálním prostředím. Všichni si to myslí, ale proč bychom měli být dětmi z paneláků?*

Jiří Thýn: *Naše skupina tenkrát vznikla z určité skepse z umění jako takového. Chtěli jsme dělat něco konkrétního, co bude mít přímý dopad na normální lidi. Rozhodli jsme se pro drobné intervence v rámci sídliště. Bylo to poukazování na veřejný prostor, na místo, které nepatří nikomu, a zároveň všem.*

AS: *Pak tam hrála roli vzpomínka na naše dětství, pamatujeme si sídliště, když bylo čerstvě dokončené a jako celek fungovalo.*

Nastal moment, kdy jste si řekli, že založíte skupinu, nebo jste vznikli samovolně a následně pro sebe vymysleli název?

Jan Haubelt: *My jsme dlouholetí přátelé, už od základní školy. Vždycky jsme spolu podnikali výlety, měli jsme kapelu, prostě jsme byli v aktivním kontaktu dlouho před založením skupiny. V jistý moment jsme měli skepsi z nedostatku komunikace současného umění, uzavřeného galerijního prostoru.*

A čtvrtý člen skupiny, Tomáš Severa?

AS: *Už s námi není, protože ho ubil galerijní provoz... Tomáš vystudoval obor životního prostředí na ČVUT. Vadilo mu, že se náš projekt přesunul z veřejného prostoru do galerií. Ale kamarádi jsme pořád.*

JH: *Vznik i fungování Ládví provází spontaneita...*

JT: *...oproti Rafanům jsme nikdy nebyli disciplinovaní skupina abychom se scházeli pravidelně. Nikdy jsme neměli plán co dělat.*

JH: *Vycházeli jsme jen z teze, kterou jsme si stanovili. Na základě myšlenky prezentované ve vitríně skupiny Bezhlavý jezdec vznikaly věci, které později dostaly větší smysl.*

Co jste tehdy v Holešovicích vystavili?

JT: *Dvě fotky: záběr na banánovou slupku a na ruku, jak ji hází do koše. A nápis: „Žijme a tvořme s vědomím jednoty celku, kterou budujeme svojí aktivní přítomností.“*

AS: *To heslo a dvě fotky byly podstatou: gesto, které charakterizovalo ideu a projekty celé skupiny. S malými intervencemi jsme ale skončili v roce 2007 po naší samostatné výstavě na AVU. Nebyl důvod v nich pokračovat, gesto se kulminovalo ve výstavě, malé věci se promítly do celkové ideje. Chtěli jsme vyslovit náš postoj, a to se stalo.*

Původně jste své akce zamýšleli jako umělecké? Většina z nich se dá vnímat i jako příkladný občanský postoj.

JT: *Když o tom zpětně přemýšlím, byla to primárně umělecká aktivita. S idealistickým podtextem.*

JH: *Původně byla ta myšlenka obecnější, ale zpětně to vypadá, že jsme se věnovali jen sídlišti. Máme také projekty pro širší lokalitu i vyložené pro jiný prostor. Pro nás bylo nejdůležitější nebýt pasivní, něco dělat, aktivně se vztáhnout ke stavu prostředí, které nás obklopuje.*

JT: *Ano, to je nejdůležitější věc: nebýt pasivní. Ale nemyslím si, že se to nedá chápat jako jedna z aktivit občanské společnosti.*

AS: *Najednou jsme se toho ale zalekli. Začali jsme dostávat nabídky z lokality Ládví, abychom pomáhali s konkrétními věcmi, jako třeba s výzdobou hřiště na plážový volejbal. Lidé nás začali brát jako okrašlovací spolek, to nebylo naším cílem.*

Žádost o odstranění poutače ze zdi Ďáblického hřbitova – na základě emailové korespondence byl poutač odstraněn, Praha – Ďáblice, 2006. Foto: archiv skupiny Ládví.

Zajímá mě moment „altruismu“ vašeho konání. Třeba Vasilovi Artamonovi s Alexeyem Klyuykovem nešlo v projektu *Jak jsme pomáhali* (2006), v němž se tajně vkrádali na cizí pozemky, kde třeba natírali plot atp., o to, aby opravdu pomohli, ale o výslednou prezentaci v galerii...

AS: Naše aktivity vyvolaly spoustu reakcí, hlavně první souborná výstava. Hodně lidí to tehdy rozčílilo – pozitivnost našeho gesta, to, jak to myslíme dobře, jak jsme hodní... a vystavíme to v galerii. Přišlo nám přirozené udělat výstavu, protože se kromě Tomáše všichni v tom prostředí pohybujeme. Člověk znal třeba Kovandovy dokumentace a věděl, že to může být součást provozu, nebylo to nic divného. Kdybychom byli všichni z ČVUT, nikdy nás udělat výstavu nenapadne.

Slávka Sobotovičová napsala, že máte přestat dokumentovat své akce a počkat, až vás bude někdo sledovat a tajně vaše dobré skutky zaznamenávat.

JT: Když jsi hodný, znamená to, že máš dělat věci tajně? AS: To nás pak staví do role Rychlých šípů, ale to my nejsme. I když jsme ty věci dělali s nějakým záměrem, pocházíme z určitého prostředí, které nám říká, že si je máme dokumentovat, stejně jako fotíme třeba oslavy narozenin.

Když jsem se dívala na vaše stránky, zarazilo mě, že uvádíte jako jeden z výstupů i adopci na dálku...

Květinová výzdoba za okna. Projekt pro výstavu Indikace festival 4+4+4 dny v pohybu, Praha, 2006. Foto: archiv skupiny Ládví.

JT: Všechno je třeba chápat jako gesta směrem ven. Čím víc se o věcech mluví, tím víc to dává smysl. I když to vypadá hodně naivně a banálně.

AS: Šlo nám o jednotlivá malá gesta, která měla složit mozaiku pozitivního gesta v rámci společnosti. A je jedno, jestli symbolicky sedíš za vězně na Kubě, adoptuješ holčičku z Indie nebo opravíš chodník před domem.

JT: Relativizace všech věcí a určitá ironie, které jsou dnes v umění přítomné, jsme v Ládví odfiltrovali, aby zůstala právě jen čistá gesta. Samozřejmě jsme si uvědomili, že se dá projekt adopce jednoduše shodit, že je až moc na oko, ale já si myslím, že když se odplaví nepodstatné věci kolem, zůstane jen vědomí, že je možné něco podobného udělat.

Když bych měla být jízlivá, řeknu, že na dálku adoptovaly děti ve třetím světě už stovky nebo tisíce Čechů, ale vy si tím navíc odškrtnete jednu položku v rámci portfolia...

JT: Já myslím, že to nevádí. Všechno je relevantní. Od

chvilky, kdy jsme se shodli, že to použijeme, rozpor necítím. Tahle konkrétní věc má neoddiskutovatelný pozitivní dopad.

Mezi negativní ohlasy na vaše akce patří i založení „truc-skupiny“ Háje Erikem Sikorou.

JH: Byl kritický a ironický nejen vůči nám, ale i proti určitému proudu současného českého umění.

JT: Když jsme naše věci vystavili, někteří lidé si mysleli, že je to od nás hrozný kalkulo. Nečekali jsme ani pozitivní, ani negativní reakce, nakonec byly obě. I Erik si myslel, že to byl předem daný koncept.

AS: My jsme na začátku neznali jiné sociální projekty, s podobným uvažováním jsem se setkala až na stáži v San Franciscu v roce 2007 a i tam sociální projekty prezentované v galerii vyvolávaly negativní reakci – ze stejných důvodů jako v Praze.

JT: Já jsem nikdy nebyl takový idealista, abych věřil, že umění může měnit svět. Ale na škole jsme donekonečna konzultovali naše práce a neměli žádný reálný výstup. Chtěl jsem dělat něco, co bude mít opravdu konkrétní dopad. Že někde nainstalujeme stojánek na křídly, aby se s nimi dalo čmárat, neznamená nic jiného než že je tam stojánek na křídly.

Jaké jsou výhody fungování ve skupině? Každý má jiné povolání: grafička, fotograf, sochař...

AS: Když bylo zapotřebí vymodelovat hlavy pelikánů,

Jak ale vysvětlíte obyčejnému člověku, že uměleckým výstupem je zasazení květin do květináče? Většina lidí je ze současného umění zmatená a často je bere jako útok nebo výsměch...

AS: Výstavu je vždycky důležité brát jako celek. Máš jednotlivé fragmenty, které by samostatně neobstály, ale v kontextu doplňují myšlenku a ideu výstavy.

JT: Důležitý je kontext květináče v galerii a na původním místě. Lidé na sídlišti se ještě pořád starají o předzahrádky, to jsou poslední fragmenty občanské iniciativy. Na dobu výstavy jsme si květináče odtud vypůjčili, osázeli a pak je s novým obsahem vrátit zpět.

JH: Pokud se dá uvažovat o politickém kontextu, zpětně vnímám naše aktivity jako suplování společenských věcí, které fungují v normální společnosti automaticky. Jedna z výstav, na kterou jsme dali květináč, se jmenovala *Politiky přátelství*, dělal ji Jirka Ptáček v Galerii Šternberk.

JT: Název výstavy mimochodem velice dobře ilustruje uvažování skupiny Ládví.

Tak se původně jmenovala jedna pražská přednáška Jacquese Derridy. Svou aktivitu tedy míníte i jako politické gesto?

AS: Já myslím, že to vyplývá postupně. Člověk kolikrát začne dělat věci a nedohlédne důsledky. Zpětně je hodnotit v širším kontextu. Politika v tom ze začátku

Prostřihání keřů. Prostřihání keřů za účelem znovuoobnovení pohledu na kovový reliéf Praha-Ládví, sídliště Ďáblice, 2005. Foto: archiv skupiny Ládví.

bylo jasné, že to udělá Honza, fotodokumentaci dělal Jirka, plotrované texty a portfolio já... Výstupy vypadají profesionálně, protože každý dělá to, co umí nejlíp. Kdybychom byli všichni sochaři, bylo by to daleko těžší.

JH: Ve skupině může člověk pracovat jiným, méně osobním způsobem, dovolit si jiné věci. Skupina supluje společnost v širším slova smyslu, kdežto umělec je jedinec. To je pro nás zajímavá zkušenost, kterou bychom jinak těžko zažili.

JT: Důležitá je i podpora. Já bych na spoustu věcí neměl čas, ale když se to rozloží...

Proč si myslíte, že jsou kolaborativní tendence v českém umění teď tolik silné?

JH: Důvodů je víc, ale určitě to je i propastí mezi galerijním provozem a vnímáním umění veřejností. Neschopnost komunikovat, nepropojenost a odcizenost těchto dvou světů. Proto se umělci snaží oslovovat publikum jiným, aktivnějším způsobem.

vůbec nebyla, pokud se do toho dostala, tak je to jen díky zpětnému výkladu.

JT: S odstupem vnímám projekt Ládví jako hodně experimentální věc. Pro nás byla zajímavá otevřená cesta, kdy neznáš výsledek. Všechny naše akce ale měly hrozně krátké trvání. Křídly někdo rozkopál, natažené šňůry zapálil, vitrínu s půdorysem sídliště posprejoval...

Vaše akce vypadají jako pomoc lidem ze sídliště. Ve skutečnosti je ale nejsou schopni docenit, protože je jako umělecké gesto nerozkódují a jako veřejně prospěšnou činnost možná ani nezaznamenají, protože by to měla být vlastně samozřejmost. Kdo je tedy recipientem? Má to být člověk, který si pověsí na tu šňůru prádlo, nebo ten, který přijde na vaši výstavu?

AS: Myslím, že je to pro lidi, kteří jsou ty věci schopni vnímat. Jde o různé úrovně chápání. Pro lidi ze sídliště je příjemné, že fungují šňůry a lidé z umělecké komunity to mohou vnímat jako celek pozitivního gesta v rámci umění, které v něm podle nás chybí.

Stojan na křídý. Křídý umístěné na dětské hřiště, Praha-Ládví, sídliště Ďáblice, 2006.
Foto: archiv skupiny Ládví.

JT: Pro mě je satisfakcí, že se má neteř inspirovala adoptováním holčičky a se skupinou spolužáků udělala něco podobného. Nebo fotografkou Danielu Deutelbaum zaujal rezidenční pobyt na Ládví natolik, že renovuje svůj byt a jednu z místností chystá jako rezidenční pokoj. Gesta se řetězí a začínají žít svým životem.

Jak vaši činnost vnímají lidé ze sídliště? Zúčastnili jste se třeba místního výtvarného salónu, chtěli byste také obyvatele sídliště zapojit do svých projektů?

JT: Nepracujeme s lidmi ze sídliště. Přijde mi divně používat lidi do svých aktivit a pak to vystavovat jako umění, což není nic proti Kateřině Šedé, kterou respektuju. Ale není mi to vlastní a je mi to trochu nepříjemné.

AS: Náš dopad je spíš skrz pohlednice s motivy Ládví, které jsme nechali vyrobit. Lidé si je koupí v místním papírnictví a rozešlou je svým známým. Když jsme natáčeli s Českou televizí, kamery nalákaly místní, kteří nám pak vyprávěli o svém životě na sídlišti. Specifikum sídliště je, že stárne, lidé se odtud moc nestěhují.

JH: Starší lidé vnímají veřejný prostor velice citlivě, protože nesou těžce jeho devastaci. Každý minimální pozitivní vstup je jimi reflektovaný.

Co se děje se sídlištěm teď?

JT: Většina lidí v Ládví je nespokojená, kam to směřuje. Páchají se nenapravitelné věci. Třeba bývalé kino

Moskva se změnilo v multikino a poměrně cenné keramické reliéfy zanikly, skleněné foyer je zazděné, věci se vyvezly na skládku... Za koncepci zeleně dostalo sídliště ještě před revolucí cenu UNESCO. V současnosti probíhá velice nešťastným způsobem revitalizace. Vysázela se sice spousta stromů, ale až vyrostou, zastíní původní koncepci. Třeba metro je také kapitola sama pro sebe, vůbec nerespektuje podobu sídliště, říká jen: „Tady je Kotasovo.“ Vládnou nám diletanti. My jsme na problémy začali poukazovat tímto způsobem. Kdybychom byli založení trošku jinak, vstoupíme do nějaké politické strany a budeme to prosazovat přes ni.

AS: Problémy obecně vycházejí ze změny společného na osobní vlastnictví. Obrovský společný prostor dostanou soukromé subjekty a každý si s ním nakládá, jak chce. Jen velmi málo lidí vidí v koncepci sídliště hodnotu. Já jim to nezalívám, oni si opravdu myslí, že původní kašna je osklivá a že stojí za to postavit o padesát metrů dál novou.

Začíná se zrovna v obecně rovině řešit, zda se stavby ze 70. a 80. let mají chránit...

AS: Asi se to začne měnit s naší generací, která v té době vyrostla poměrně šťastně. Bylo nám jedenáct, dvanáct, když byla revoluce, a nejsme zatíženi averzí vůči té době, potažmo architektuře.

JT: Pro mě byl šok, když jeden úředník z radnice hodně pejorativně říkal: „Ááá, vy jste ti zastánci socia-

Obnovení venkovních sušáren. Natažení nových šňůr do veřejných sušáren – za 14 dní zničeno, Praha-Ládví, Sídlíště Ďáblice, březen 2006.
Foto: archiv skupiny Ládví.

listické architektury...“ Pak si uvědomíš, že jejich kontext je opravdu jiný.

Takže vás zajímá období normalizace proto, že je to doba vašeho dětství?

JH: V té době jsme vyrůstali, je to nasnadě. S kritickým odstupem je dobré akceptovat dřívější hodnoty a pomoci je udržovat. Zdaleka ne vše bylo špatné. To sídliště bylo navíc nadstandardně řešené.

JT: Třeba Husákovo 3+1 operuje s nostalgii a estetikou, o to nám nikdy nešlo. Slo nám o ideály a ex post jde o to, že sídliště Ládví je výjimečné. A je škoda, že jde do kopru.

Jak moc postihla vaše sídliště „humanizace“?

JT: To je absolutní tragédie. Už jen jediný z paneláků dnes dodržuje původní členění fasády, i když barvu má pozměněnou. Ostatní domy najednou „osleply“. Barevně je to hotový cirkus.

AS: Chybí nadstavba nad jednotlivými družstvy, všichni to chtějí mít krásné... ale každý jinak.

JT: Ano, je to absence autority. Porevoluční demokracie akcentuje individualitu, ale chybí tady přirozená autorita, která by ji korigovala.

Detail balkonu paneláku z Ládví jste vystavili vloni na Prague Biennale 4 v Karlíně.

AS: Každý balkon měl původně červenou skleněnou mozaiku. Dnes se mozaiky vyházují do kontejnerů a nahrazují jednoduchými čtvercovými deskami. Nám se líbily i jako objekty, takže jsme tři z nich vystavili.

JT: Mimochodem, nedávno jsem byl u známých, kteří mají doma obrovská chromová světla z hlavního nádraží, jedno vyměnili za čtyři gyrosoy... Funkční světlo, které bylo navrženo přesně pro ten prostor, se najednou vyhodí. Vůči minulému režimu panuje omezenost.

JH: V Ládví jsou úplně zločinné případy v zacházení s realizacemi ve veřejném prostoru. O sídliště se zajímáme čtyři roky a vidíme, jak rychle devastace postupuje.

Ale mimochodem, vy jste také nechtěně přispěli k zániku jednoho díla. Prostříhali jste křoví, aby bylo vidět na reliéf, ale brzy jej někdo ukradl...

JH: To je spekulativní. Tam byl reliéf...

JT: ... který už byl částečně rozkradený. Problém je v tom, že nemáme zákon o sběrných službách, takže je pořád možné, že se dají tyto věci zpeněžit. To by jinde nebylo možné.

Pohledy Ládvi. Autorské pohledy, umístěné do prodejny s denním tiskem, Praha-Ládvi, sídliště Ďáblice, 2006. Foto: archiv skupiny Ládvi.

Vitrína BZJ. 2 fotografie, text, Praha-Holešovice, září 2005. Foto: archiv skupiny Ládvi.

AS: Očividně veze do sběru plastiku někdo, kdo ji neměl na dvorku a oni ji přijmou. Necítíme vinu za to, že reliéf ukradli. To je problém doby.

JT: Objekt byl tak masivní, že ho kradli buď hodiny s pilkou nebo půl hodiny s rozbruskou. Musel si toho někdo všimnout. To souvisí s obecnou lhostejností k věcem, které jsou veřejné.

V roce 2008 jste vyhlásili ideovou architektonickou soutěž Centra současného umění, co vás k tomu vedlo?

AS: Nejdříve jsme uspořádali na Ládvi rezidenci, zvítězili fotografka Markéta Othová a kurátor Ondřej Chrobák, který přišel s nápadem udělat billboardovou galerii. Našel text Jindřicha Chalupického o tom, že na sídlištích chybí duchovní centrum, které dřív zprostředkovával kostel. Chalupický chtěl, aby se novými duchovními centry staly galerie.

JT: To byla důležitá inspirace pro naše další uvažování o místě. Uvědomili jsme si, že v podstatě od budovy Mánesa nebyla v Čechách postavena budova primárně pro galerii. Chtěli jsem tedy vyhlásit ideovou soutěž, jak by měla vypadat galerie 21. století, začleněná do prostředí sídliště.

Jak soutěž probíhala?

AS: Byl to pro nás zatím největší projekt, žádná malá gesta ve veřejném prostoru. Chodily nám návrhy, museli jsme oslovit porotce, hodně nám s tím pomohl tehdy Jirka Ptáček, který pracoval v NoD. Tam jsme pak výsledky soutěže vystavili. Šlo se jedenáct návrhů – od pečlivých architektonických studií až po ideové, textové návrhy. Zúčastnili se většinou lidé kolem třicítky.

JH: Zhruba půl na půl architekti a umělci. Architekti spíše uvažovali o kamenném domě, umělci přemýšleli konceptuálnějším způsobem. Pro architektky byla myslím soutěž hodně neatraktivní. Možná i pofiderní. Navíc jsme nedávali skicovně...

AS: Absence peněz soutěž dost determinovala. Snažili jsme se ale, aby porota byla co nejobornější, to byla jediná odměna pro účastníky.

Porota ve složení architekt Josef Pleskot, umělec Ján Mančuška, kritik Radek Váňa /waanja/ a architekt Roman Brychta ze studia Projektili Architekti vybrala projekty architektonického studia MOBA a fotografů Hynka Alta a Alexandry Vajd. Které projekty nejvíce zaujaly vás?

JT: Mně se líbil návrh architektů z MOBA. Vycházel přímo z místa a pomocí drobných intervencí byl schopný vytvořit perfektní galerijní centrum, které bude rozprostřené po celém sídlišti. Nechtěli přispívat novým objektem, ale využít stávající hluchá místa, již existující prostory. Na základě jejich projektu jsme se snažili získat pro galerii jeden z utilitárních sídlištních objektů, které už nemají svou původní funkci. Ale Praha 8 s těmito objekty počítá kvůli baby boomu jako s budoucími školkami. Dřív tam byla školek spousta, v 90. letech je rozprodali a teď jsou z nich billiardová centra.

JH: Lidé z MOBA chápou komplex sídliště jako kvalitní. Prostory, které dřív fungovaly jako kočárkárny, místnosti pro schůze, sklady krumpáčů, se nacházejí na úrovni chodníků a v centru sídliště, takže se přímo jako kulturní centrum nabízejí. Přesně pochopili jejich potenciál, navíc bez zvláštních ambicí vytvořit nový objekt.

JT: Projekt Hynka a Saši už místo měnil.

...navrhli galerii poskládanou z kontejnerů.

AS: Mně je také blízký projekt Richarda Wiesnera, který dostal čestné uznání. Obecně máme rádi „nenápadné tendence“, projekty, které nevystupují. Richard měl hodně zajímavý projekt – chtěl si pronajmávat byty, aby vznikl buněčný organismus galerie přímo v panelácích.

Jaké byly na soutěž ohlasy?

AS: Začátkem roku 2009 usilovaly Košice o titul Evropské město kultury a v rámci toho chtěli přetvořit nefunkční teplárny na sídlištích v kulturní centra...

JH: ...pozvali nás, abychom tam výsledky soutěže odprezentovali. Oklikou projekt ožívá na Jižním městě, kde je skupina lidí kolem centra Zahrada. Organizují festivaly ve veřejném prostoru. Chtěli by realizovat projekt Hynka a Saši, a přizvali nás ke spolupráci.

AS: Po dlouhé době je to další projekt Ládvi. Během květnového festivalu by mělo na Hájích fungovat na deset dnů kulturní centrum. Jednáme o převzetí unimobuněk z Polska, které mohou být navíc celé prosklené, což se dá dobře využít pro kavárnu atd. Vevnitř téhle skleněné pyramidy budeme kurátovat výstavu.

Vyhlášením ideové soutěže jste chtěli zahájit diskusi mezi umělci a architektky. Podařilo se vám to?

Oprava vitríny s plánem sídliště. Natření vitríny, vsazení nového skla, Praha-Ládvi, sídliště Ďáblice, 2006. Foto: archiv skupiny Ládvi.

AS: Úplně se to nepodařilo.

JT: Důležité bylo, že vznikla diskuze, jak by měla vypadat galerie současného umění. Málo architektů spolupracuje jako Projektíl architekti s PASem na Národní technické knihovně. Před revolucí se dávalo v rámci architektury několik procent na umění, je velká škoda, že něco takového nefunguje dnes. Podle mě to byla oboustranně přínosná věc. Když to není nařízené shora, těžko se dialog buduje zespoda. Pokud se ti lidé přímo neznají a nefungují osobní vazby.

V té době bylo umělecké dílo spíše ozdobením budovy po jejím dokončení, kdežto v případě NTK se PAS podílel na vzniku stavby už od začátku.

AS: Všichni autoři NTK jsou konceptuálně založení, jsou schopní uvažovat v kontextu budovy. Asi už je doba, kdy postavíš dům a u něj perfektní kašnu, pryč. Anebo možná není. V NTK všechno zapadá do sebe, ať jsou to sedačky poskládané do chemických vzorců nebo infosystém...

JT: Jinak by tam byl Olbram Zoubek v atriu. Oba přístupy jsou správné, ale zajímavější je podle mě ten konceptnější přístup, protože z toho vznikají věci, které nejsou prvoplánové, odkrývají se postupně. Funguje to dohromady.

AS: Je neoddělitelné, co je dílo a co architektura. To je pěkně vidět i tady v Café Pavlač, bar tu dělal sochař Jarda Chramosta a je to znát.

Skupina Ládví (*2005) je uměleckou aktivitou ve veřejném prostoru, pohybující se na hranici umění a veřejně-prospěšné činnosti. Tvoří ji Jan Haubelt, Adéla Svobodová a Jiří Thýn. Zakládajícím členem byl také Tomáš Severa, který se nyní aktivit skupiny neúčastní. Ládví samostatně vystavovali ve vitríně Bezhlavého jezdce v Praze (2005) a v Galerii AVU v Praze (2007), zúčastnili se výstav Mainstream, Galerie VŠUP, Praha (2005), Indikace, 4+4+4 dny v pohybu, Praha (2006), Účel, Galerie AVU, Praha (2006), Politiky přátelství, Galerie Šternberk, Šternberk (2007) nebo Prague Biennale 4, Karlín Hall, Praha (2009). V roce 2008 vyhlásili Ideovou soutěž na Centrum současného umění v Ládví.

Více na <http://ladviweb.ic.cz/>

a <http://vvp.avu.cz/idatum/search/autori-228>

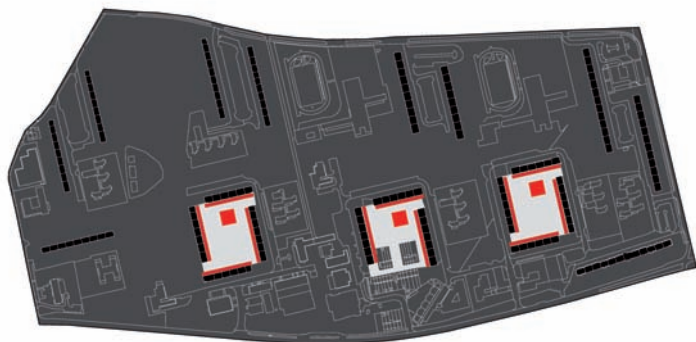
Pohled do výstavy ideové architektonické soutěže na CSU Ládví, Galerie NoD/Roxy, 2009. Foto: archiv skupiny Ládví

Soutěžní návrh Hynka Alta a Alexandry Vajd. Foto: archiv skupiny Ládví

Soutěžní návrh architektonického studia MOBA. Foto: archiv skupiny Ládví

MĚSTSKÉ POKOJE DUCHOVNÍHO ROZMĚRU

MOBA

